

Teslimiyetin Secde Hâli

– Hamiye Gül · 26 Mayıs 2026

Uluhî bir aşk yaşandı İsmail'le,

Keskinin altında serilen, eğilen;
Boylu boyunca yatmış, uzanan...
Dal gibi baş, varlık değil bedendi.

Gördü gözü, iman etti ak göğsü,
Döküldü dilden teslimiyet gülü.
"Kes başımı, ayrılın gövdemden;
Babam... Canım verenin değil mi?"

Varlık makamının en yücesiydi,
Mertebelerin en yüksek yeriydi.
Talibin rızaya kavuşma eşiği idi,
Âşıkla buluşup hâlleşme yeriydi.

Düşürdü başını, verdi kızgın taşa;
Dönüş ancak olacaktır Allah'a.
Çal kılıcı, aksın kanım kara toprağa;
Canım, ruhumu üfleyen değil mi?

İndi kaç kez boğazın tüylü yüzüne,
Körelde kılıcın jiletten keskin ucu.
Hak Teâlâ nasip eyledi kuluna;
Gökyüzünde Cebrâil'le gelen koçu.

Zümrüt-ü Zülâlim, Hz. İsmail nefesi...
Sınandı imtihanla elbet zerresi.
Ne akıtılan kandı, ne de insan kurban;
Âdemođlu, yaratılmışın şereflişi.

Hz. İsmail'dir teslimiyetin secde hâli.

Hamiye GÜL